

farní dovolená v Krkonoších

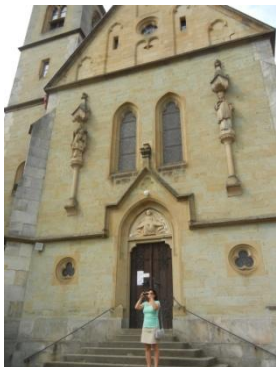
V neděli 16.8. celkem 21 lidí vč. 5ti dětí Blumrittových a Tibora s jeho synem Janem z V. Brodu nasedáme do 4 aut a vydáváme se do Krkonoš.

V penzionu „Marianum“ v Janských Lázních chceme strávit společnou farní dovolenou a podívat se do

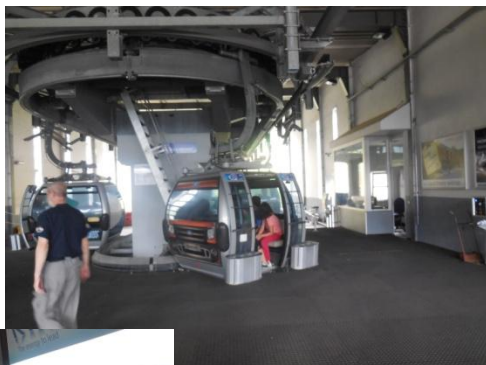
okolí. V pondělí jsme si nejprve prohlédli místo našeho pobytu. Začali jsme kolonádou - její název souvisí s kolem – kolo spojuje. I my se chceme více poznat a spojit – kolem středu, kterým je Kristus. Městečko tvoří mnoho penzionů, hotelů i léčeben. Zdejší příroda, vzduch i voda mají léčebné účinky. Snad i my se vrátíme domů alespoň trochu ozdravení.

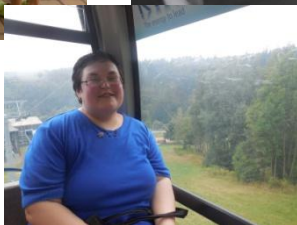
Zdejší kostel nese jméno Jana Křtitele. Ten také uzdravoval vodou – lidskou duši. Po něm je toto místo pojmenované. Jistě i mnoho lidských duší se zde uzdravilo. A také my si to přejeme
Foto dětí u Krakonoše připomíná zdejší pohádkovou bytost, ale nemůže nám připomenout i

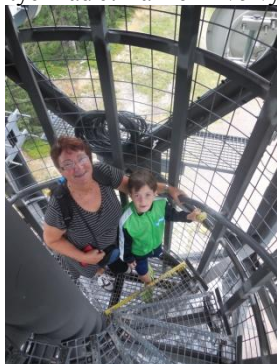
nebeského Otce, který se o nás stará a pomáhá nám? Po procházce mnozí využívají bazén v penzionu, který mimochodem nese jméno P. Marie a připomíná nám tak i její starostlivost. Osvěžení a odpočinek, ta je jistě hlavní náplň dovolené. Nikdo by neměl tak usilovně pracovat, aby neměl čas na relaxaci a také na vztahy s lidmi. Společná radost je dvojnásobná!

Hezké chvíle u bazénu nám nepokazilo ani zhoršující se počasí. Odpoledne se většina vydává k lanovce na Černou horu, která se tyčí nad J. Lázněmi ve výši 1299m n.m.

Nahoře však bohužel není téměř nic vidět kvůli mlze. A tak si tam dáme jen kafe a pak pokračujeme o kousek dále, kde stojí rozhledna. I přes malý výhled

někteří vylezou nahoru a vidí alespoň nejbližší okolí včetně cesty, kterou se pak vydáváme

Z duchovní výše modlitby, z pohledu Božího s kterým spojíme ten svůj, lépe uvidíme i svou životní cestu. A to i tehdy, když dálky zůstávají v mlhách. Je třeba se soustředit na

blíže cíle a neprůhlednou budoucnost svěřit do Božích rukou. Po cestě pak kráčíme dál, až na rozcestí, odkud jedna parta jde kratší, ale strmější cestou dolů a druhá delší, ale zase pestřejší cestou. I v životě musíme počítat s tím, že mnozí půjdou různými cestami k jednomu cíli.

Petr se nechal vyfotit kvůli efektu na vyšším pařezu, ale v životě se někdy všichni, snažíme vyvýšit nad ty druhé a být středem zájmu a to není vždy dobré. Na naší trase pak přicházíme k rašeliništi, ta jednak zadržují a filtrují vodu a jsou také místem výskytu (i historické dokumutace) vzácných živočichů i rostlin. Náš odstup z vyhlídky chrání nás i přírodu. Také v na-

ších vztazích je někdy potřeba odstupu, zvláště když bychom se vzájemně ohrožovali, nebo když je potřeba zabezpečit jeden druhému rozumný životní prostor. Ale jinak je dobře, když se snažíme být druhým nablízku, pak si můžeme lépe pomáhat a vzájemně se na našich životních cestách povzbuzovat. Na obrázku vpravo vidíme Patrika s Petrem, jak chtějí pokořit jednu skálu. Podobně se snažíme dosahovat různých vrcholů v našich všedních dnech.

Stojí to za tu námahu, protože víme, že cesta ke štěstí je kamenitá a obtížná. A když už alespoň z dálky vidíme cíl (foto vpravo – Eva u vyhlídky na Janské Lázně) , pak se nám jde radostněji. Ulehčením nám také je když nejedeme sami.

U cíle cesty nás v penzionu po odpočinku čeká prostřený stůl duchovní stravy při mši sv. Náhodně zvolený úryvek z Pis-

ma sv. z 1. knihy Makabejské (začátek 2. kap.), nám připomněl, jak důležité je nesplynout s davem a postavit se za své ideály.

Večer se scházíme ke společnému jídlu. Také stolování z nás vytváří společenství a dává nám sílu pro zvládání našich starostí a životních bojů. Druhý den – v úterý, vymyslíme kvůli dešti náhradní program: část zamíří do Trutnova a na zámek (hospitál) Kuks. Druhá část (po doporučení zdejšího kuchaře) zamíří do vojenské pevnosti U Trutnova Stachelberg.

To bylo něco zvl. pro kluky. jedná se o obranný komplex bunkrů k zamezení průniku nepřátelské armády. Byl postaven před 2. světovou válkou, ale k do-

končení tehdy zbývaly ještě 3 roky. Komplex je z větší části skrytý v podzemí. A tak i my sestupujeme do hloubky 11-ti pater, kde procházíme podzemím, kde je skryto zázemí pro obránce – nocležny, kuchyně, sklady zbraní a střeliva, apod.

Chodby propojují jednotlivé povrchové bunkry a stávají se tak důležitým komunikačním prostředkem. To vše nás inspiruje abychom také my prohlubovali naše vzájemné

vztahy – k Bohu i lidem. V hloubi svého nitra najdeme útočiště v našich krizích. Zde najdeme zbraně a sílu v obtížích. Podobně působí hlubší vztahy s lidmi. Jejich prohlou

bení vyžaduje i určitou námahu, ale vyplátí se. Nespokojíme se tedy s povrchními vztahy i soudy. Ve všem našem jednání se snažíme o hloubku.

Kluky sice přitahoval kulomet, křesťanskou zbraní je však modlitba (zvl. růženec) a skutky lásky kterými bojujeme proti Zlému.

I v duchovním boji potřebujeme rozhled a nadhled. Ten nám dává Duch svatý. Pomáhá nám i příklad svatých. Se sochou kandidátky svatosti Elišky Přemyslovny jsme se vyfotili.

Druhá parta zamířila do Trutnova. V muzeu se expozice z velké části týkala také válek, ale pak naši navštívili duchovní pevnost – kostel

Narození P. Marie. Zde si mohli uvědomit, že u Ježíše a P. Marie se rodí mír a pokoj v srdci. Zde najdeme tu nejlepší obranu.

Po obědě se tato parta vydala na zámek (přesněji hospital) Kuks. Založil ho začátkem 18. stol. hrabě František Antonín Špork. Původně naproti stál i zámek a lázně, které podlely zubu času. Zůstal však špitál – tedy nemocnice z 18. stol., kterou zabezpečoval svou péčí řád Milosrdných bratří. Špitál přežil svého zakladatele o 200 let. Jakoby se tím chtělo říci, že láska přetrvá nad mnohými materiálními hodnotami. Nicméně přetrvaly ještě nádherné sochy – zvl. od Matiaše Brauna. Špork-syn císařského generála-zde zanechal doklady o mnohých vítězných duchovních bojích, které mohou být inspirací i pro nás – na poli charity a umění (i krása uzdravuje).

Konec všech bojů předznamenává i adorace (v kapli penzionu) a nakonec spánek. (pokoj dětí)

Ráno se scházíme v 8h na snídani, kde u „švédského stolu“ si každý vybere na co má chuť. Pak vyrážíme opět na cesty. Část autobusem, část auty. Naším cílem je Vrchlabí, město s asi 13. tis. obyvateli. Zde navštěvujeme kostel sv. Vavřince a zámek, kde je nyní Městský úřad.

Naším hl. cílem zde je pak Krkonošské muzeum, které je umístěno v bývalém augustiniánském klášteře. Ten spolu s kostelem (foto níže) byl vybudován začátkem 18. století. Nejprve si prohlédneme krásný barokní chrám a pak sbírky odkazující na život v kraji v minulosti. Matěj si zkusí jak by vypadal jako Krakonoš.

V další zajímavé expozici doprovázené filmovou projekcí se dozvídáme mnohé informace o Krkonoších:

Krkonoše jsou nejvyšším pohořím nejen České republiky, ale i střední Evropy severně od Alp. Navzdory malé rozloze a nízké nadmořské výšce oplývají mimořádnou pestrostí krajiny, flóry a fauny, která zdaleka přesahuje přírodní rozmanitost okolních evropských středohor. Vděčí za to výjimečné zeměpisné poloze uprostřed Evropy, kde se v dávné i nedávné minulosti odehrály události, formující vývoj středoevropské přírody a krajiny.. Mají délku přibližně 35 km a jejich hlavní hřbety a údolí jsou uspořádány ve směru severozápad–jihovýchod.

Z muzea ve Vrchlabí vyrážíme do Špindlerova Mlýna do Akvaparku. Počasí zatím nepřeje výslapu na hory a tak zvláště děti se radují z vodního živlu. Z vody život povstal a voda život stále udržuje a obcerstvuje. To zakoušíme i my zde v bazénu. Každé ponoření do vody nám připomíná i ponoření do Boží přítomnosti, z níž vše povstalo a která také obcerstvuje.

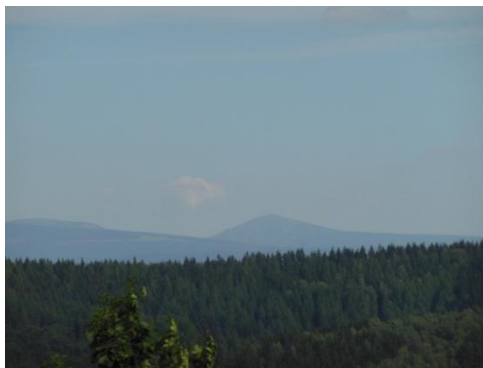

Pro mnohé byl obcerstvením i tobogán – tedy velká skluzavka. Pohyb je také součástí normálního života, a když chybí, život je tím deformován. **Schody** v našem penzionu, kam jsme se po vykoupání zase vrátili, také souvisí s pohybem, ale bylo možné využít i výtah. Neměli bychom však úplně z pohodlnět – ty schody jsou výzvou i pro život! Není vždy lepší snadnější cesta! I odpočinek je možné spojit s pohybem, byť minimálním, jak dokládá obrázek vpravo.

Ve čtvrtek se část naší party vydává na Sněžku a část na hrad Pecka u Nové Paky. Jedním z jeho majitelů byl Kryštof Harant z Polžic a z Bezdruzic, cestovatel do Svaté země (r.1598), který byl po porážce českého stavovského povstání jako čelný činitel odboje zatčen. Když ho

odváděli, prý mu ulétl klobouk, v němž viděl špatné znamení: přišel o hlavu 21. 6. 1621 na Staroměstském náměstí. Nikomu z nás ani z vyhlídky klobouk neuletěl, za to se naskytl překrásný pohled na kostel sv. Bartoloměje v městečku Pecka a také na Sněžku, kde byla druhá parta

Tato skupina pak ještě navštívila technickou památku: přehradu Les Království na Labi. Podnětem ke stavbě byly záplavy. Přehrada byla postavena v romantizujícím pseudogotickém stylu v letech 1910-1917. Také Boží království (prostor dobra a lásky) má vytvářet hráz proti valícímu se zlu a přetvářet jeho sílu v energii dobra. Tento prostor můžeme vytvářet i my - ve svém nitru, ale i v našich společnostech, v církvi, i ve všech vztazích. Snažme se o to!

Druhá parta dorazila po poledni lanovkou (po 2 hodinách čekání) na Sněžku – vysokou 1603 m.

Kaple sv. Vavřince (foto vlevo) byla vystavěna r. 1681. Na vrcholu sice fouká, ale ne nepříjemně.

Vítr je také znamením Ducha svatého. Vane na duchovních výškách intenzivní modlitby, kam se člověk dostane jen po určité námaze, podobně jako na hory.

Z výšky se nám naskýtají také velmi hezké výhledy, které uchvacují svou krásou. Zároveň jsme tu jakoby blíže k nebi. Není tedy divu, že se zde zdržíme přes dvě hodiny.

Vrcholem probíhá také hranice mezi Českem a Polskem. A tak se z vrcholu díváme přes hranice – do Polska. Duchovní výše modlitby i ideálů také umožňuje pohled za hranice - za hranice běžného života a představ. Budme lidmi, kteří se nespokojují

s přízemním způsobem života! Usilujme o vyšší princip, o vysoké ideály, které také pomohou k překonávání hranic mezi lidmi i mezi světem pozemským a nebeským. Usilujme o vysoké ideály Kristova evangelia, které nás mohou spojit, a také

propojit celý svět a přivést ho na cestu k opravdovému štěstí.

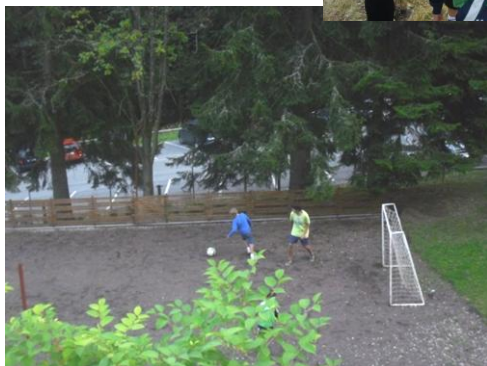

Na našich cestách nás ovšem čekají nejen výšky, ale i údolí. Nejhlubším údolím v naší zemi je Obří důl na okraji Sněžky, mající hloubku 600m

Jsme-li však dobře ukotvení na výšině, těžko můžeme spadnout. Pohled dolů však varuje. Přírodní propasti však na rozdíl od těch duchovních fascinují.

Po návratu do penzionu mají kluci ještě chuť si zahrát fotbal. Ne však nadlouho. Za chvíli je připraven oheň, který všechny přitahuje, včetně libé vůně opékajících se špekáčků. Oheň vytváří i jedinečnou atmosféru, ve které se lidé otevírají. Je pak možné se dozvědět i mnoho nových poznatků o událostech, které by zůstaly jen ve skrytu.

Kromě vyprávění, zpěvu a opékání také plánujeme zítřejší výlet – do Adršpašských skal a do Broumova. Ne vše dobře vyšlo.

Někteří na zmíněný páteční výlet jedou auty, někteří – a hlavně děti s nadšením jedou vlakem.

Do skalního města vcházíme kolem nádherného jezírka obklopeného skalami ze všech stran. Pískovcové útvary, mezi něž pak vstupujeme, vznikly tektonickou a erozní činností na původně jednotlivé pískovcové tabuli. Ta začala praskat a bořit se, zůstaly však útvary, které nyní obdivujeme. I zde je vidět, jak negativní jevy mohou být obráceny a způsobit i věci krásné.

Ve tvarech jednotlivých skal může každý vidět něco jiného, i když některé tvary jsou velmi výmluvné. Některé skály se dokonce dostaly do filmu – zvláště ty vpravo s bránou. Najdeme je např. v 1.č. Letopisů Narnie, v seriálu BBC Tři mušketýři, v pohádkách Princ a Večernice, Třetí princ, Z pekla štěstí 2, a v dalších. V pátek 21.8. však patřily nám a procházeli se po nich princezny a princové z Kaplicka. Příroda zde je opravdu krásná a zaslouží obdivování.

První část okruhu byla beze schodů, mohli ji zvládnout i méně pohybliví. Ve druhé části jsme chodili po schodech. Kluci si i na nějakou nepřilíš vysokou skálu vyšplhali. Vysoké skály nám také připomínali naši nepatrnost a tak vedli i k pokoře.

Některé skály připomínaly i biblické citáty: „Vcházejte úzkou branou či-li: nebojte se těžkostí, příliš podlná cesta nemusí být tou správnou.

Úzkou cestou jsme se dostali až k vodě, k převozníkov. Také symbolické. Zde jsme vstoupili na loď.

My křesťané jsme také vstoupili do lodi – do lodi církve a společně plujeme k cíli – ke druhému břehu, jímž je Boží království. Na naší plavbě jezírkem jsme potkávali legrační předměty jako např. komín Titaniku, či ruka jeho kapitána. I kolem v moři světa vidíme obrazy zkázy, mohou nás dovést k zamyšlení co udělat, aby se nám něco podobného nestalo.

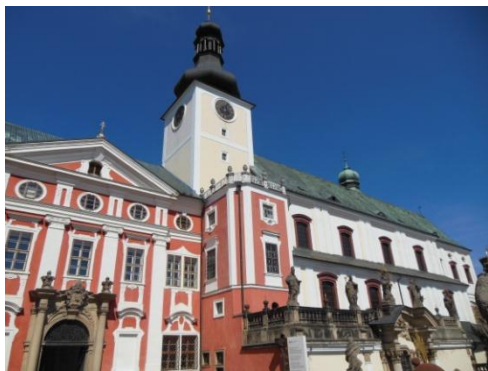

Jedním ze známých skal na tomto území jsou skály nazvané: starosta a starostová.

Všichni jsme vlastně takoví starostové.

Nejen proto, že máme všichni starosti, ale že máme na starosti lidi nám svěřené. Naštěstí i o nás se někdo stará - měli

bychom být všem vděční a svůj vděk projevit i tomu největšímu Starostovi – Pánu Bohu.

Páteční odpoledne a večer patřily městu a klášteřu Broumov. Benediktinský klášter s kostelem sv. Vojtěcha byl založen r. 1322 na místě původní tvrže. Patří k Břevnovskému klášteru a jeho význam vzrostl, když břevnovský opat Mikuláš II. se sem uchýlil před husity. Barokní přestavbu a výzdobu významně ovlivnili bratři Dientzenhoferovi. Nás uchvátíł zvláště kostel s bohatou

štukovou výzdobou. Krása chrámů pozvedá duši i k té kráse absolutní – k Bohu. A také vede k zamyšlení, jak více vyzdobit i naše kostely a především chrám našeho srdce a chrám našeho společenství.

Někteří navštívili i dřevěný chrám P. Marie na broumovském hřbitově Nynější podoba je z 15. století

Jedna parta jela do Broumova kvůli silniční objížďce vlakem.

I když tato parta už nestihla poslední prohlídku kláštera, měla (zvl. děti) zážitek z jízdy vlakem.

Dobře pak všichni stihli varhanní koncert, který byl k naší radosti zdarma. To alespoň trochu vynahradiło obtíže s cestou zpět kdy jedno auto muselo jet dvakrát a jedno auto po objížďkách trochu bloudiło. Všichni jsme do penzionu dorazili až stála za to.

O sobotním ránu jsme se již věnovali balení. Před odjezdem jsme se ještě zastavili v kapli, abychom Pánu poděkovali za vše pěkné, co jsme prožili a vyprosili si Boží ochranu pro cestu zpět. V tento poslední den naší společné dovolené jsme pak ještě věnovali dvěma místům.

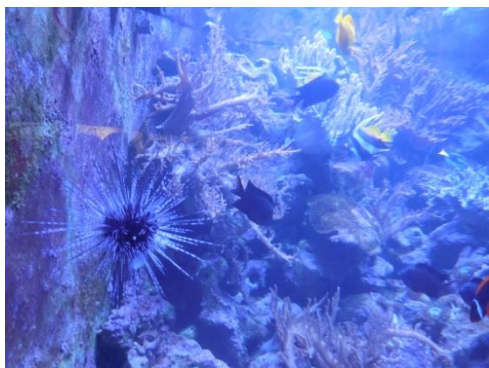
Jedna parta zamířila do Babiččina údolí a prožila tak hezké chvíle spojené s atmosférou knihy Boženy Němcové. Bylo mezi námi i několik babiček

a tak se jistě i ony zde potěšily. U Viktorčina splavu bylo možné se trochu zchladit a možná i zamyslet se nad vztahy k lidem podobným Viktorce

Druhá parta se vydala do ZOO Safari Dvůr Králové nad Labem. Viděli jsme zde hezkou scénu přátelství mezi slony, ale i zvířata, ze kterých šel strach – viz krokodýl vpravo. Tak už to prostě v přírodě chodí. Každý potřebuje svůj životní prostor. Každé teritorium musí mít však své hranice, aby nedocházelo k vzájemnému ohrožování. To jistě platí i pro mezilidské vztahy

V ZOO jsme mohli obdivovat i krásu vodního světa.

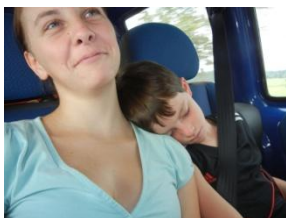
Největším zážitkem však bylo, když jsme mohli vlastním autem vjet přímo mezi zvířata a pozorovat je tak z bez-

prostřední blízkosti. A tak jsme jezdili kolem lvů i kolem zeber, antilop a krav. Připadali jsme si opravdu jako v Africe.

Ten náš pohyb mezi zvířaty mi připomněl biblický ideál společenství všech zvířat i lidí jak je napsán u proroka Izaiáše (11,6-9) Kéž bychom se k harmonii všech blížili.

Cestou zpět už byli někteří unavení. Není divu, vždyť jsme ujeli přes 300 km. Cestou jsme si párkrát udělali přestávku. I na naší životní cestě musíme dělat přestávky k občerstvení. Takovou byla vlastně celá naše společná dovolená. Obohatila nás zážitkami ze kterých můžeme ještě dlouho čerpat.

Myslím, že napomohla i našim vzájemným vztahům a vztahu k Pánu. Kéž podobně společně jdeme životem v jeho výšinách i hlubinách a zakoušíme harmonii s Bohem, lidmi i přírodou.